

Šaha draudzība

Kā viņi var rotaļāties, ja nesaprot viens otru?

Olīvija Kitermane

(Stāsts ir balstīts uz patiesiem notikumiem)

Šī stāsta notikumi risinājās Vācijā.

Mani šodien pilda saulains prieks!* Matvijs dziedāja. Kopā ar viņu dziedāja viņa mamma un brālis Timofijs. Aiz automašīnas loga bija tumšs. Taču dziesma palīdzēja justies nedaudz gaišāk.

Tas bija satraucošs laiks Matvijam un viņa ģimenei. Viņi pārcēlās uz Vāciju, jo viņu mājās vairāk nebija droši. Viņi bija ceļojuši divas dienas, un tagad bija gandrīz klāt. Kāds bīskaps šeit, Vācijā, veda viņus uz viņu apmešanās vietu.

Matvijs priecājās, ka Debesu Tēvs palīdzēja viņiem droši nokļūt Vācijā. Taču viņam pietrūka tēva. Kara dēļ viņam nācās palikt savā valstī. Matvijs par viņu ļoti uztraucās.

Bīskaps novietoja automašīnu pie kādas mājas. „Laiņi lūgti manās mājās.”

Matvijs paņēma savu somu un sekoja ģimenei iekšā mājā. Tajā valdīja klusums. Bīskapa ģimene droši vien jau ir devusies gulēt.

„Kamēr esat šeit, varat palikt Matsa un Lores istabās,” teica bīskaps.

„Pagaidiet,” teica mamma. „Viņiem nav jādod mums savas istabas.”

Bīskaps pasmaidīja. „Viņi to dara ar prieku. Mēs vēlamies, lai jums būtu ērti.”

Mamma pamāja ar galvu. „Paldies!”

No rīta Matvijs un Timofijs devās uz virtuvi brokastot. Bīskaps sēdēja pie galda kopā ar zēnu un meiteni. Viņi neizskatījās daudz vecāki par Matviju.

„Tie ir mani bērni, Matss un Lore,” teica bīskaps.

„Patīkami iepazīties,” sacīja Timofijs.

Matss un Lore izskatījās nedaudz apjukuši.

„Viņi nerunā jūsu valodā,” sacīja bīskaps. „Bet es esmu pārliecināts, ka jūs būsit labi draugi.”

Matvijs sadrūma. Kā viņi varētu būt draugi, ja nespēj savā starpā sarunāties? Viņš jutās tā, it kā tā saulīte, par kuru viņš dziedāja iepriekšējā vakarā, būtu pagaisusi.

Pēc ēšanas Matss un Lore izrādīja viņiem rotaļu istabu. Divi mazāki bērni spēlējās ar rotaļlietām. Matvijs nosprieda, ka tie ir Matsa un Lores jaunākais brālis un māsa.

Matss kaut ko sacīja. Tas izklausījās pēc jautājuma, bet Matvijs nezināja, ko viņš teica. Matss apsēdās un atvēra kāršu kārbīnu. Viņš tās sakārtoja kaudzēs. Tad viņš un Lore paņēma savas kārtis. Matvijs gribēja spēlēt. Taču viņš nezināja, kā to darīt!

Matss nolika kārti un paskatījās uz Matviju. Viņš atkal kaut ko sacīja.

Matvijs gribēja raudāt. Viņš negribēja dzīvot Vācijā, ja viņš nevienu nesaprot.

Lore kaut ko pateica Matsam, tad aizskrēja pie skapja. Viņa atgriezās un uz grīdas izlika jaunu spēli.

Matvijs zināja šo spēli. Koka figūriņas izskatījās gluži kā tās, kas viņam bija mājās. Tas bija šahs! Viņš stundām ilgi bija spēlējis šahu ar tēti. Matvijs priecīgi pamāja ar galvu. Viņš prata spēlēt šo spēli.

Lore plati pasmaidīja un sāka likt figūriņas.

Matvijs pavirzīja savu bandinieku par diviem laukumiem un vēroja, kā Lore pavirza savu zirdziņu. Tad Matvijs pavirzīja savu laidni pie Lores zirdziņa. Viņš un Timofijs izgavilēja. Lore nopūtās, taču viņa smaidīja.

Viņi spēlēja ilgu laiku. Drīz vien viņi jau smējās. Lai gan viņi nesaprata viens otra teikto, viņiem joprojām bija jautri.

Dažu nākamo nedēļu laikā viņi atrada vēl citas spēles, kuras viņi visi zināja. Viņi ārā spēlēja futbolu kopā ar citiem vācu bērniem. Matvijs iemācījās arī dažus vārdus vācu valodā. Reizēm viņš kļūdījās, taču viņš turpināja censties.

Matvijam joprojām pietrūka tēva un savu māju. Taču viņš bija pateicīgs, ka Debesu Tēvs bija palīdzējis viņam iegūt jaunus draugus. ●

HANNAS LI ILLUSTRĀCIJAS